

Arrest

nr. 193 388 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 25 februari 2016 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn vader.

Op 24 augustus 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 november 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn vader.

Op 12 mei 2017 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen. Zij zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2016 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1987

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] RONSE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Op 25.02.2016 diende betrokkene reeds een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 24.08.2016 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Bewijzen geldstortingen (Ria Envia Belgium SPRL) voor de periode 2010-2014 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene: deze geldstortingen van 2010 - 2014 zijn onvoldoende recent om een afdoend bewijs te vormen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine financiële/ materiële steun van zijn vader in België ontving teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien. Betrokkene legde immers geen bewijzen van financiële/materiële transfers voor vanwege de referentiepersoon na de voornoemde periode 2010- 2014 noch bewijskrachtige documenten die zijn onvermogen attesteren waardoor niet afdoende bewezen is dat betrokkene in de periode na 2014 effectief onvermogen was en afhankelijk was van zijn vader.*
- *uittreksel strafregister (Marokko) dd. 14.01.2016 op naam van betrokkene*

- attest dd. 26.02.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Ronse: er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon zodat er niet kan vastgesteld worden dat hij niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.
- attestation de non assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers / taxe d'habitation et taxe de services communaux' n° 385 dd. 28.01.2016 vanwege de Marokkaanse autoriteiten: dit document werd afgeleverd op basis van de persoonlijke verklaringen van betrokkene, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer één gesolliciteerd karakter heeft, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. (Déclaration sur l'honneur de son propriété souscrite par l'intéressé le 28.01.2016).
- Aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2016 (inkomsten 2015) met bijhorende belastingaangifte 2016 - inkomsten 2015 + simulatie van de berekening; Loonfiches N.(...) (augustus - oktober 2016) op naam van de referentiepersoon, Fiche nr. 281.10 jaar 2015 op naam van de Belgische referentiepersoon.
- Geregistreeerde huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon
- Verklaring Bond Moyson op naam van de referentiepersoon en betrokkene dd. 21.11.2016 en 20.01.2017

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene minstens sedert 25.02.2016 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Aangezien betrokkene op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, wat één van de cumulatieve voorwaarden tot verblijf is zoals voorzien in artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de vader van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op zijn naam."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, § 2, 3° en 40ter, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het

zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent ook dat de gemachtigde misbruik heeft gemaakt van zijn macht en een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

“1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectiefonvermogen en dat hij voor zijn aanvraag in het land van herkomst en tot op heden reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

3.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing onterecht dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste geweest zijn van de referentiepersoon omdat de stortingen in het verleden onvoldoende recent zijn.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek diende te verrichten.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat hij een overzicht heeft neergelegd van de financiële transacties via Ria Enviva. Hieruit blijkt dat 495,00 euro + 50,00 euro + 280,89 euro + 434,00 euro + 294,00 euro + 95,00 euro + 542,00 euro + 100,00 euro + 195,00 euro + 55,00 euro + 290,00 euro + 194,00 euro + 95,00 euro + 494,00 euro + 294,00 euro + 475,00 euro + 648,49 euro = totaal 5031,58 euro verzoeker in Marokko werd overgeschreven.

Verweerder is dienaangaande van oordeel dat deze geldstortingen onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden.

Verzoeker wil opmerken dat hij over een tijdspanne van 4 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van minstens : 495,00 euro + 50,00 euro + 280,89 euro + 434,00 euro + 294,0 euro + 95,00 euro + 542,00 euro + 100,00 euro + 195,00 euro + 55,00 euro + 290,00 euro + 194,00 euro + 95,00 euro + 494,00 euro + 294,00 euro + 475,00 euro + 648,49 euro = 5031,58 euro heeft ontvangen via Ria Enviva van de referentiepersoon of 491 euro maandelijks (naast cash geld).

Verzoeker wil opmerken dat de vreemdelingenwet enkel en alleen in de art. 40bis§2,3° en 40ter§2,1° als voorwaarde stelt "die te hunnen laste zijn".

Door te stellen dat de "geldstortingen onvoldoende recent zijn", terwijl verzoeker over een tijdspanne van 4 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 5031,58 euro heeft ontvangen via Ria Enviva van de referentiepersoon, verzoeker bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

4.

Verder stelt verweerder onterecht dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag als bewijs effectief onvermogen te zijn "une attestation de non assujettissement à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers/taxe d'habitation et taxe de services communaux dd. 28.01.2016" (op basis van een "Déclaration sur l'honneur de son propriété souscrite par

l'interessé" dd. 28.01.2016) heeft neergelegd.

Verweerder weigert echter rekening te houden met dit stuk enkel en alleen omdat hij dit document beschouwt als een verklaring op eer.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat verweerder onterecht weigert rekening te houden met het door verzoeker neergelegde document nu het attest m.b.t. inkomen werd afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten, met name het Marokkaanse Ministerie van Economie en Financiën (en gelegaliseerd door het Marokkaanse ministerie van buitenlandse zaken), zelf.

Dat immers een officiële attest, afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten niet kan beschouwd worden als een "verklaring op eer" en als een officieel document dient te worden beschouwd, waarmee verweerder dient rekening te worden gehouden.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat tenslotte verweerder onterecht stelt dat door verzoeker geen attest van het OCMW werd neergelegd op naam van de referentiepersoon.

Dat immers verzoeker bij zijn aanvraag wel een attest van het OCMW te Ronse op naam van verzoeker heeft neergelegd omdat in de bijlage 19ter enkel wordt vermeld "attest OCMW".

Dat derhalve verzoeker geenszins uitdrukkelijk werd verzocht (ook) een attest van het OCMW te Ronse op naam van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat derhalve verweerder dan ook niet in de bestreden beslissing kan stellen dat hij heeft nagelaten een attest OCMW op naam van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

6.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een Belg, als bloedverwant in neergaande lijn van zijn vader.

Hij betoogt dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hij niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en onterecht stelt dat verzoeker niet aantoonde financieel ten laste te zijn geweest van zijn vader voorafgaand aan de aanvraag. Hij wijst erop dat zijn vader over een periode van vier jaar een totaal van minstens 5031,58 euro aan hem heeft overgeschreven. Hij meent dat de gemachtigde door dit niet als een bewijs te aanvaarden dat verzoeker ten laste was van zijn vader omdat de stortingen niet recent genoeg zijn, een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Verder meent verzoeker dat hij wel degelijk heeft aangetoond onvermogen te zijn en verweerder rekening had moeten houden met het door hem ingediende attest van 28 januari 2016, met name het "attestation de non assujettissement à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers taxe d'habitation et taxe de services communaux". Hij stelt dat dit attest een officieel document is, afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten en niet kan beschouwd worden als een verklaring op eer. Hij meent dat de gemachtigde door dit niet als bewijs te aanvaarden de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Tenslotte wijst hij erop dat de gemachtigde in de bijlage 19ter niet heeft verduidelijkt in hoofde van wie een attest van het OCMW moest neergelegd worden en hij bijgevolg niet kon weten dat hij een attest had moeten indienen in hoofde van zijn vader. Hij meent dan ook dat de gemachtigde hierdoor een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze is genomen. Zo wordt gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger. Vervolgens wordt verduidelijkt dat uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt dat verzoeker in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Verzoeker bespreekt deze motieven ook in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De vraag of er afdoende gemotiveerd werd, dient *in casu* onderzocht te worden in het licht van de artikelen 40ter, § 2 en 40bis, § 2, eerste lid, 3° die luiden als volgt:

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing, luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; [...].”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van dezelfde wet stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: *“de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).”*

In de eerste bestreden beslissing wordt onder meer gesteld dat verzoeker onvoldoende bewijzen aanbrengt van het feit dat hij voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst financieel ten laste is geweest van de referentiepersoon, omdat de bewijzen van stortingen in het verleden enkel betrekking hebben op de periode van 2010 tot 2014. Verzoeker betwist de voorwaarde dat hij in zijn land van herkomst ten laste moet zijn geweest op zich niet, maar gaat niet akkoord met het gegeven dat de gemachtigde vereist dat het ten laste zijn in het verleden ook voldoende recent dient te zijn en meent dat moet volstaan dat hij over een tijdspanne van vier jaar voorafgaand aan de aanvraag een totaal van 5031,58 euro heeft ontvangen. Hij betoogt dat gezien de financiële ondersteuning in het verleden over een lange periode, de gemachtigde dit niet zomaar aan de kant kon schuiven door te stellen dat deze gegevens niet recent genoeg zijn. In de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde hierover inderdaad geoordeeld dat deze gegevens onvoldoende recent zijn, nu ze betrekking hebben op de periode van 2010 tot 2014, zodat de gemachtigde geen zicht heeft of verzoeker ook in de twee jaar voorafgaand aan zijn aanvraag financieel afhangt van zijn vader en bijgevolg niet afdoende kan beoordeeld worden of verzoeker voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, zijn vader .

De Raad wijst erop dat de hoedanigheid van "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de meerderjarige descendent materieel wordt gesteund omdat hij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om hereniging (zie naar analogie HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, C-1/05, 43).

Het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische referentiepersoon wenst te beroepen, kan met elk passend middel worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de gemachtigde ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de gemachtigde toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste gegevens en of de beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betwist niet dat hij slechts geldstorting heeft voorgelegd vanwege de referentiepersoon aan zichzelf in de periode van 12 augustus 2010 tot en met 6 september 2014, zodat verzoeker de gemachtigde geen informatie heeft bezorgd over eventuele stortingen van de referentiepersoon in de periode september 2014 tot op het ogenblik van de aanvraag op 16 november 2016. Door louter de tijdsperiode van vier jaar en de totale som te benadrukken, betwist verzoeker de vaststellingen van de gemachtigde niet en verduidelijkt hij niet waarom hij geen recentere bewijzen kon voorleggen. Het is niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat het feit dat een vreemdeling een aantal jaren geleden geldstorting ontving van de persoon, die hij heden in België wenst teervoegen, ook al ging dit om een grote som, niet toelaat te concluderen dat hij op het ogenblik van zijn verzoek nog ten laste is van deze persoon. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat *"uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat betrokkene effectief te laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine"*, of dat hij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd, noch heeft de gemachtigde hierdoor een voorwaarde aan de wet toegevoegd zodat evenmin van machtsmisbruik sprake kan zijn.

Verzoekers stelling dat de gemachtigde onterecht heeft geweigerd om een door de Marokkaanse autoriteiten afgeleverd attest, waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan bepaalde belastingen, als een bewijskrachtig stuk te aanvaarden, kan niet bijgetreden worden. De gemachtigde kan de bewijskracht van de hem voorgelegde stukken beoordelen en verzoeker geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met de wijze waarop de gemachtigde voormeld document heeft beoordeeld, maar brengt geen gegeven aan dat de Raad toelaat te besluiten dat dit stuk incorrect werd beoordeeld. Hij toont dan ook niet aan dat de gemachtigde onterecht oordeelde dat het voorgelegde attest beschouwd moet worden als een verklaring op eer omdat op dit attest uitdrukkelijk wordt vermeld: *"N.B. déclaration sur l'honneur de non propriété souscrite par l'intéressé le 28/01/2016"*.

Waar verzoeker tenslotte nog aangeeft dat hij uit de bijlage 19ter niet kon afleiden dat het voor te leggen OCMW-attest op naam van de referentiepersoon moest zijn, stelt de Raad samen met verweerder vast dat het hierbij gaat over een overtollig motief. *Supra* blijkt immers dat het determinerend motief van de eerste bestreden beslissing overeind blijft, met name dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in zijn herkomstland op het moment van de aanvraag. Ten overvloede kan de Raad de redenering van verweerder in zijn nota met opmerkingen volgen, met name dat het vanzelfsprekend is dat het OCMW-attest op naam van de referentiepersoon relevant is gezien hieruit afgeleid kan worden of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en niet zelf afhankelijk is van OCMW-steun.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft of dat deze kennelijk onredelijk is. Hij toont ook niet aan dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt of machtsmisbruik heeft gepleegd en toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Dat, alsgevolg van de verzoeker betekende beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tót de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de gemachtigde dat er geen proportionaliteitstoets of belangenafweging werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof deze toets en afweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en *mutatis mutandis* GwH 121/2013 26 september 2013, B.

46.7 en 64.8). De Raad heeft *supra* reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, met name zijn Belgische vader.

Bijgevolg wordt wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aangenomen van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad het volgende vast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van overheidsinmenging in het familielevens, wijst de Raad er vooreerst op dat wat betreft het aangevoerde gezinsleven van verzoeker met zijn vader, een beschermingswaardig gezinsleven niet zomaar wordt verondersteld. Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). In casu blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader betwist, hetgeen reeds blijkt uit de vaststelling dat verzoeker het “ten laste zijn” van zijn vader niet op afdoende wijze heeft aangetoond. De Raad achtte deze beoordeling, zoals *supra* besproken, wettig. De gemachtigde is bijkomend nog tot een verdere belangenafweging overgegaan en motiveert in het bestreden bevel als volgt: “*Het gegeven dat de vader van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.*” Hieruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker. De Raad acht deze motivering geen kennelijk onredelijke noch disproportionele beoordeling.

Waar verzoeker nog meent dat de gemachtigde geen enkel voordeel zou hebben bij het nemen van de thans bestreden beslissingen kan de Raad evenmin volgen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Respect voor het naleven van de procedure zoals neergelegd in de Vreemdelingenwet heeft wel degelijk een voordeel voor de Belgische staat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard

en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder nu geenszins werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker te Ronse inwoont bij zijn Belgische ouders.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing, meer bepaald in het bevel om het grondgebied te verlaten, op een afdoende manier motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw., geen enkele afweging is gebeurd.”

Verzoekers verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn is niet dienstig, nu deze richtlijn betrekking heeft op gezinshereniging tussen derdelanders, terwijl verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend als familielid van een Belg, zodat deze richtlijn *in casu* geen toepassing vindt. Daarenboven merkt de Raad op dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker zegt hier echter niets over in zijn verzoekschrift en toont dit bijgevolg niet aan.

Verzoeker legt niet nader uit op welke manier de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging schenden, zodanig dat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

Verzoeker wijst op artikel 41 van het Handvest en stelt dat de gemachtigde hem had moeten horen alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen. Hij citeert verder artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet en meent dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand en het gegeven dat hij bij zijn ouders inwoont.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

In de thans bestreden weigeringsbeslissing motiveerde de gemachtigde - anders dan verzoeker aangeeft - aangaande het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van verzoeker. De gemachtigde gaf aan dat uit de stukken die verzoeker heeft voorgelegd niet blijkt dat verzoeker minderjarige kinderen heeft of dat er sprake is van enige medische problematiek op zijn naam. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift wel aan dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand maar legt niet nader uit om welke medische problematiek het gaat. Hij kan hiermee de door de gemachtigde gemaakte vaststellingen niet weerleggen. De stukken van het administratief dossier bevestigen bovendien de door de gemachtigde gemaakte vaststelling dat er geen sprake is van een medische problematiek in hoofde van verzoeker. Wat het gezins- en familieleven betreft, wees de gemachtigde erop dat verzoeker meerderjarig is en van hem verwacht kan worden dat hij een leven kan opbouwen in zijn herkomstland zonder de nabijheid van zijn vader. De gemachtigde geeft ook aan dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader wordt betwist. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde geen rekening hield met zijn gezins- en familieleven.

De Raad meent dan ook dat uit het bevel afdoende blijkt dat met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden.

Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht kan verzoeker in theorie gevolgd worden waar hij stelt dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is inderdaad verankerd in artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht geldt inderdaad ook bij een beslissing tot uitwijzing nu artikel 7 waarop het bevel om het grondgebied te verlaten, is gesteund een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Wanneer de gemachtigde de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij inderdaad het Handvest respecteren. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ Mukarubega, C-166/13, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49 en Mukarubega C-166/13, punt 47).

Een belangrijke nuancering blijkt uit punt 60 van het voormeld arrest Mukarubega waarin het Hof stelt: *“Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden*

uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.” In deze zaak komt het Hof tot de conclusie dat er geen sprake was van een schending van het hoorrecht, ook al was Mukarubega niet gehoord voorafgaand aan het terugkeerbesluit omdat de betrokkene drie maanden vooraf nog in het kader van een andere procedure in de gelegenheid was gesteld naar behoren en daadwerkelijk voor haar belangen op te komen. De Raad meent dat *in casu* een vergelijkbare situatie aan de orde is. Verzoeker werd niet voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw gehoord, doch had wel in het kader van de thans eerste bestreden beslissing in zijn aanvraag van 16 november 2016 de mogelijkheid naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt weer te geven. Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt dat de gemachtigde met alle aangevoerde elementen omtrent zijn gezins- en familielevens in België rekening heeft gehouden en hierover gemotiveerd heeft. Bijgevolg diende verzoeker niet nogmaals voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel te worden gehoord en blijkt niet dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gepleegd. Bovendien verduidelijkt verzoeker niet welke bijkomende elementen hij in een eventueel bijkomend verhoor zou kenbaar gemaakt hebben, die hij nog niet in zijn aanvraag had vermeld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht blijkt niet.

Het derde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES